

Č. 455.

Zabírání bytů: * V bytech o více obytných místnostech než pět lze zabrat šestou a další obytnou místnost dle § 8 č. 9 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., nehledíc na počet členů domácnosti.

(Nález ze dne 14. června 1920 č. 5358.)

Věc: JUDr. Adolf Ebert v Praze proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění pokoje.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dle údajů stížnosti, které jedině mohl nejvyšší správní soud položit za základ svému rozhodnutí, když žalovaný úřad ve lhůtě mu stanovené ani odvodního spisu nepodal ani správních spisů nepředložil, ač byl o to opětovně požádán, zabrán byl z bytu stěžovatelova o 6 pokojích obývaného šesti osobami jeden pokoj s poukazem na § 8 č. 9 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

Na ústní dotaz stěžovatelův, z jakého důvodu byl zábor proveden, bylo mu prý sděleno, že se tak stalo proto, poněvadž při veškerých bytech, které obsahují více než 5 pokojů, šestou i následující místnosti obytné považovati jest za přebytečné.

Stížnost popírá správnost tohoto výkladu zákona, dovozujíc, že v § 5 cit. zákona jest vyslovena zásada, že za přebytečné místnosti obytné jest považovati ony, které převyšují počet příslušníků domácnosti. Zásada tato platí prý všeobecně bez obmezení na určitý počet členů domácnosti, tedy i tehdy, když obývá byt více než 5 příslušníků domácnosti.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Názor stížnosti, že zásada vyslovená v § 5 cit. zákona, že každému členu domácnosti, který dokončil 14. rok, po případě vždy dvěma mladším členům domácnosti a při lichém počtu také zbývajícimu členu domácnosti přísluší po zákonu jedna obytná místnost v každém případě, tedy i tehdy, když byt čítá více než 5 obytných místností, nemá dle náhledu nejvyššího správního soudu v zákoně opory.

§ 5 stanoví ovšem pod čís. 3, že jest přednosta domácnosti povinen oznámiti, k čemu se užívá každé jednotlivé místnosti jeho bytu, má-li domácnost více členů dospělých než dva a byt více obytných místností než jest dospělých členů domácnosti, a nelze tedy u bytův o 4 a 5 místnostech obytných, není-li některá obytná místnost větší než 40 m², zabrat místnost obytnou dle § 8, č. 9, odpovídá-li počet dospělých členů domácnosti zásadě v tomto předpisu vytčené.

Ježto však zákon výslovně v dalším předpisu (čís. 4 § 5) stejnou povinnost ukládá i majiteli bytu o více místnostech než pět, vyplývá z toho, že není úmyslem zákona, aby zmíněná zásada měla platnost všeobecnou bez obmezení na počet obytných místností, naopak z okolnosti, že uznal zákonodárce za nutno, zařaditi do § 5 i ustanovení pod č. 4 uvedené, jest zřejmo, že zmíněná zásada platí jen pro byty o 4 a 5 místnostech, že však jí nelze užití, jde-li o byty větší.

Právě tak jako zákon připouští výjimku ze zásady, že každému dospělému členu domácnosti přísluší pouze 1 obytná místnost, když při-

znává přednostovi domácnosti, obývá-li byt svůj sám, nárok na dvě obytné místnosti a 2 dospělým členům domácnosti v to počítajíc i přednostu domácnosti nárok na 3 obytné místnosti a v § 9 č. 10 rovněž nebere zřetel na počet členů domácnosti, když dovoluje zabratí byty vzniklé sloučením dvou nebo několika bytů bez úředního povolení, stejně jest z předpisu bodu 4 § 5 v souvislosti s bodem 5 tohoto paragrafu a s odstavcem č. 9 § 8 patrné, že jest úmyslem zákona, zmíněnou zásadu vyloučiti při bytech o více než 5 obytných místnostech, a to proto, že byt o 5 obytných místnostech může vzhledem k citelné nouzi bytové, která dala podnět k vydání cit. zákona, postačiti k ubytování i většího počtu členů domácnosti.

Citelná nouze bytová a snaha opatřiti osobám bez bytu příležitost k bydlení, musila vésti přirozeně k tomu, že zákonodárce nemohl při vydání zmíněných přechodných a výjimečných zákonných ustanovení bráti plný zřetel ani k zdravotním ohledům, na které stížnost poukazuje, a musily tedy zájmy bytové hygieny ustoupiti po tuto dobu důležitějšímu zájmu veřejnému, opatření možnosti bydlení vůbec.

Obec (společný bytový úřad) může ovšem místnosti nad počet u bytů označených v § 5 zabratí toliko tehdy, když bylo jednáním v § 11 cit. zákona předepsaným zjištěno, lze-li v nich samostatně obývati nebo je k samostatnému obývání upravití a musí při tom šetřiti zásad v § 8 č. 9 pod lit. a—c přesně vytčených.

Ježto stížnost v tomto směru žádných výtek nečiní, bylo stížnost, uplatňující toliko nesprávné právní posouzení věci zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 456.

Nemocenské pojišťování dělnické: * Byl-li pojištěnec pro touž nemoc dvakrát ošetřován v nemocnici, lze při druhém příjetí do nemocnice mluvit o nové nemoci ve smyslu nemocenského zákona jen tenkrát, když v mezidobí nastalo přerušení nemoci tím, že pominula aspoň na čas potřeba léčení, pokud se týče neschopnost k práci.

(Nález ze dne 15. června 1920 č. 5369.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Teplicích-Šanově proti ministerstvu sociální péče v Praze o náhradu léčebného za Josefa Scholle.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Ve sporu všeobecné veřejné nemocnice v Teplicích-Šanově s tamnější okresní nemocenskou pokladnou rozhodlo místodržitelství v Praze výnosem z 27. května 1919 číslo 21/B/3353/2 ai 1916 na základě § 66 nemocenského zákona, že pokladna dle § 8, odst. 3 nem. zák. je povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním člena svého J. Scholla v nemocnici shora jmenované od 6. září do 7. října 1915, tudíž za 28 dnů částkou 68 K 50 h, ježto ošetřovaný propuštěn byv dne 29. července 1915 z nemocnice pracoval od 23. srpna do 4. září 1914, tedy téměř po 14 dnů u firmy Petr Laurin v Teplicích, nebyl tedy v době od 29. července až